

בש"פ 737/15 - לואי אלגבור נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

בש"פ 737/15

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

העורר: לואי אלגבור

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי לנוער בבאר שבע
(כב' השופט א' אינפלד) בת"פ 35604-04-12 מיום
29.1.2015

תאריך הישיבה: י' בשבט התשע"ה (30.01.2015)

בשם העורר: עו"ד מוסטפא נסאר

בשם המשיבה: עו"ד אייל כהן

החלטה

1. העורר (יליד שנת 1995) הורשע על פי הודאתו בעבירה של שוד בנסיבות מחמירות. בסיכומו של דיון מיום 29.1.2015 אליו הובא העורר בצו הבאה ללא שחרור, הורה בית המשפט המחוזי לנוער בבאר שבע (כב' השופט א' אינפלד) כי העורר יישאר במעצר עד לדיון בטיעון לעונש שיתקיים ביום 4.2.2015, שכן אי התייצבותו לדיונים קודמים נובעת מכך שהוא "עושה כל מאמץ להתחמק".

2. לכך מכוון הערר שלפניי. הסניגור המלומד מציין כי העבירה בוצעה כשהעורר היה קטין, כי יסודה של אי ההתייצבות באי הבנה שיסודה במגבלות העורר, כי האחרון היה משוחרר בחלופה ללא תנאים, לא ניסה להתחמק והגיע בכוחות עצמו למשטרה. לכך הוסיף הסניגור כי יכול שהדיון לא יסתיים ביום 4.2.2015 עקב הדרשות אפשריות להשלמות משירות המבחן. לטעמו בנסיבות אלה, ובהעדר הסתבכויות נוספות של העורר בפלילים והאפשרות כי לא ייגזר עליו מאסר בפועל בגין הרשעתו, יש מקום להורות על שחרור בערובה.

המדינה מבקשת להשאיר את ההחלטה על כנה.

3. לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים, לא מצאתי יסוד להתערב בקביעתו העובדתית של בית המשפט קמא. העורר ניתק קשר עם שירות המבחן ועם הסניגור. הוא לא התייצב לדיון ביום 1.10.2014 והוצא לו צו הבאה. הוא הובא לפני בית המשפט המחוזי ביום 13.11.2014. הובהר לו – בדיון שתורגם על ידי המתמחה סנאא דאר קאסם – כי אם לא יתייצב שוב לדיון יתכן שלא יהיה מנוס ממעצרו עד תום ההליכים. גם בדיון זה וגם בדיון נוסף (לפני כב' השופט א' חזק מיום 14.11.2014) הובהר כי נקבע דיון ליום 10.12.2014. לאחר שהופקד הסכום שנקבע שוחרר העורר ממעצר. דא עקא, שהוא לא התייצב גם לדיון זה. נמצא כי בתקופת הביניים לא היה בקשר עם סניגורו ועם שירות המבחן וכי מספר הטלפון שמסר אינו מחובר. בדיון מיום 10.12.2014 הוצא "צו הבאה ללא שחרור", והדיון נדחה ליום 6.1.2015. עד למועד זה לא אותר העורר ואף לא יצר קשר עם סניגורו. לפיכך חודש צו ההבאה והעורר הובא לדיון האחרון בעניינו. על יסוד מכלול נתונים אלה, החלטת בית המשפט המחוזי שלפיה העורר "עושה כל מאמץ להתחמק" מבוססת על תשתית ראויה. אין בידי לקבל את הטענה כי אי ההתייצבות לדיונים יסודה באי הבנה, ואין עילה להתערב בהחלטה להשאיר את העורר במעצר עד ליום 4.2.2015 ולחלט את הסכום שהופקד להבטחת התייצבות.

4. בצד האמור, ובהתייחס לטענת הסניגור המלומד כי יכול שהדיון לא יסתיים במועד זה, אציין כי ככל שאלה יהיו פני הדברים, הסניגור יהיה רשאי לבקש מבית המשפט המחוזי לשקול שחרור לחלופה, ובית המשפט המחוזי יחליט כחכמתו. למותר לציין כי אין אני נוקט עמדה לגופה של בקשה מעין זו, ככל שתוגש.

הערר נדחה אפוא.

ניתנה היום, י' בשבט התשע"ה (30.1.2015).

שׁוֹפֵט